

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Χριστουγεννιάτικη ανάμνησις)

Β'

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

Συγχρόνως, ένας άνακριτής μπήκε να κάμη στά γραφεία έρευνα, πρὸς ανάκλησιν και σύλληψιν τοῦ... χειρογράφου, διαταχθέντων ὄλων τῶν διευθυντῶν και συνακτῶν τῆς ἐφημερίδος νὰ παραμερῶσιν.

Κι' ἐβήγαμε τραγάτι βλοῖ ξέω και τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο νὰ πάσῃ, ὅπως ἔλεγον, τὸν... Γιαγζούλα!

Μὲ πόση ὀργή και ἀβία μού διηγείτο κατῶν τῆ σκηρῆ αὐτῆ ὁ μακαρίτης Κούκουρας κι' ὁ καλὸς ὁ Μτήτος!

Πολλοὺς δεινοὺς εἶχαν κάνει κατὰ τῶν Τούρκων, χωρὶς νὰ ἔποστοῦν ποτὲ κανένα τέτοιο αἰφνηδισμὸ!...

Ἐρευνήθηκαν λοιπὸν, ὡρε βέβαια ἀκριτέε, στοῖβε, χαρτιῶν, χειρόγραφα, βλῆ πού φυλαγότανε πρὸς δημοσίευσιν και βλῆ πού ἦταν γιὰ πέταμα, βλῆ διορθωμένη κ' ἀδιόρθωτη.

Ἀνακατήγηρα χαρτιά και φάκελλοι διαχειρίσεως. Ἐξεφυλλίσθησαν βιβλία, μήπως κρύβεται τίποτε πουνενά και τέλος, μετὰ ἀρετῆ ἔρευνα, εὐσυνείδητον και κορασιτικῆν, εὐρέθηκε ἓνα... τεκμήριο ἐγγλήματος.

Βαλμένο, ξεχασμένο και λησιμονημένο μέσα σ' ἓνα περιόδιο, τὸν «Γρηγόριον τὸν Παλαμῶνα», πού βγάξει ἡ Μητροπόλις Θεσσαλονίκης, βρέθηκε κρυμμένο, σάν νὰ φοβότανε μὴ συλληφθεῖ, τὸ περίφημο Χριστουγεννιάτικο διήγημα, πού εἶχα γράψῃ ἄλλοτε, κλειδωμένο στὰ γραφεία τῆς ἐφημερίδος και δὲν εἶχε προφάσει νὰ δημοσιευθῇ.

Ἡ Δικαιοσύνη τὸ πήρε θριαμβευτικῶς κι' ὄλη ἡ κοινοδία διευθύνθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κι' οἱ ἐν τῇ «Ἀληθείᾳ» ἐξίσταντο και ἀπορούσαν... Ἄλλ' ἔμειναν ἀποροῦντες κι' ἐξαπιστάμενοι!...

Πέρασε πάλι ἀρετὸς καιρός.

Διήγημα και ὑπόθεσις λησιμονήθηκε. Ἐν τούτοις, μιά μερά ἔλαβα ἔξαφνα ἓνα βούλευμα παραπειματικὸ γιὰ τὴν ὅταν γυρίζετε στὸ σαλόνι, λέτε ὅλα τὰ μυστικά του περιεχομένου του και ἐπιστρέφτε τὸ φάκελλο μὲ ἀνάπαφες τῆς σφραγίδε και... ἄδειον φυσικά, γιατί ἔχετε βγάσει ἀπὸ μέσα τὸ γράμμα.

— ΤΡΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΨΗΛΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῖδ συνθησιμένα τεχνάσματα τῶν θαυματοποιῶν, εἶνε τὸ νὰ ξεπετοῦν μέσα ἀπὸ ἓνα ψηλὸ καπέλλο τρία περιστέρια!

Αὐτὸ τὸ «θαῦμα» ὄμως γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ κανεὶς, πρέπει νὰχῃ κάποια ἐπαγγελματικῆ ἐπιδεξιότητα.

Ἐο θαυματοποιοὺς λοιπὸν δείχνει σ' ὄλους τοὺς θεατὰς ἓνα ψηλὸ καπέλλο, γιὰ νὰ βεβαιωθῶν, ὅτι δὲν ἔχει διηλθὸ πάτο. Ἐπειτα τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι, πῶσ ἀπ' τὸ ὅποιο εἶνε κρυμμένο ἓνα μικρὸ σακκουλάκι μὲ τρία περιστέρια. Τὴν ὥρα λοιπὸν πού βάζει τὸ καπέλλο στὴν ἀκρῆ τοῦ τραπέζιου, ἀγκυσιτρώνει στὸ ἐγρὸς τοῦ καπέλλου τὸ σακκουλάκι και μὲ τὴν κίνησιν, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ γέρνει ἐπάνω στὸ τραπέζι, τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ περιστέρια πέφτει μέσα στὸ καπέλλο.

Ἐπειτα, καταλαβαίνετε, ὅτι εἶνε πολὺ ἐνκόλο νὰ τὸ λύσῃ μιά στιγμῆ και νὰ κἀνῃ νὰ πετάξουν ἀπὸ μέσα τὰ τρία περιστέρια!

Ἐπειτα, καταλαβαίνετε, ὅτι εἶνε πολὺ ἐνκόλο νὰ τὸ λύσῃ μιά στιγμῆ και νὰ κἀνῃ νὰ πετάξουν ἀπὸ μέσα τὰ τρία περιστέρια!

Ἐπειτα, καταλαβαίνετε, ὅτι εἶνε πολὺ ἐνκόλο νὰ τὸ λύσῃ μιά στιγμῆ και νὰ κἀνῃ νὰ πετάξουν ἀπὸ μέσα τὰ τρία περιστέρια!

Ἐπειτα, καταλαβαίνετε, ὅτι εἶνε πολὺ ἐνκόλο νὰ τὸ λύσῃ μιά στιγμῆ και νὰ κἀνῃ νὰ πετάξουν ἀπὸ μέσα τὰ τρία περιστέρια!

Ὁ κ. ἀνακριτὴς ἀνακἀτερε τὰ πάντα.

ιστορία αὐτῆ. Τὸ ἀνεκῶμα στὸν Ἄρειο Πάγο, γιατί κατὰ τὴν προ-ἀνάκρισι δὲν εἶχαν ἐξετοσθεῖ οἱ πῖδ σπουδαῖοι μάρτυρεσ και δὲν ἔξρω τί ἀτέγινε κατόπιν. Ἐκτρεφεί ἀκόμα ἡ ὑπόθεσις, εἶμαι κατηγορούμενοσ, μὰς συνεπῆρε καμιά ἀμνηστία κι' ἐμὰς —συγκλητοροῦμενοσ ἦταν και ὁ κ. Κούκουρας ὡς διευθυντῆς τοῦ φύλλου— δὲν γνωρίζω! Ἔτσι, γιὰ δεῦτερη φορὰ, ἐτάπη μέσα στῆ σκῆνη τῶν δικαστικῶν ἀρχεῶν τὸ Χριστουγεννιάτικο διήγημα τῆς κακοποιῶς Γράμμαστὰς!...

Μιά ἡμέρα ὄμως πού εἶδα τὸν γραμματέα τῆς ἀνακρίσεως και φίλο μου, τὸν κ. Οἰκονόμου, τὸν ρώτησα:

— Τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ διήγημα, νὰ εἶνε ἀκόμα στῆ δικογραφία;

— Δὲν μὲ ρωτᾶς καλύτερα γιὰ τῆ δικογραφία και τὴν τύχη σου, μόνο μ' ἐρωτᾶς γιὰ τὸ διήγημα!... μού ἀπάντησε. Μέσα θὰ εἶνε τὸ διήγημα, πού θὰ εἶνε!... Χάνονη ἐγγράφα δικαστικὰ ποτέ;

— Ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ διήγημα, πού εἶπα. Σεῖς ἐνδιαφερόθητε, ἀν θέλετε, γιὰ τῆ δικογραφία.

Πέρασε πάλι λίγοσ καιρός ἀκόμα.

Ἐταν τελευταία, ἔλαβα μιά ἐπιστολή ἀπὸ ἓνα φίλο μου ἀπ' τῆ Θεσσαλονίκης. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκδώσῃ ἓνα τεῖχος Χριστουγεννιάτικο, πανηγυρικὸ, και μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ σταίλω ἓνα διήγημα γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

Διήγημα νὰ τοῦ ἔγραφα, δὲν μού ἦταν δυνατόν, γιὰ λόγουσ πολλοὺσ και διαφοροῦσ. Ἐπειθὶ ὄμως ἐπέμεινε, θυμῆθηκα τὸ εἶς τὴν ἀνάκρισιν και ἐν σκηραῖς... δικαίωον κείμενον «διήγημα—δικογραφία» ἢ, ἀν θέλετε, «δικογραφία—διήγημα» και τοῦ ἔγραφα νὰ πάῃ νὰ τὸ πᾶρῃ

Σὲ λίγεσ μερεσ λαμβάνω ἄλλη του ἐπιστολή:

«— Γιὰ νὰ μού δοθῇ, μού γράφει, τὸ διήγημα, πρέπει νὰ κάμησ αἴτησ ὁ ἴδιοσ, νὰ τὴν ὑπογράψῃ, νὰ τὴν χαροσιμῆνῃσ και νὰ τὴν σταίλῃ στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο».

«— Κάμε σὸ μιά αἴτησ, ἔξ ὀνομάτωσ μου, τὸ ἀπάντησα, βάλῃ τὴν ὑπογραφή μου, πῆγανῃ τὴν στὴν ἀνάκρισι και πᾶρε τὸ διήγημά μου».

Ἐκαμα μερεσ νὰ πάρω ἀπάντησὶ του και νόμισα, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔληξε προσρηκόντωσ και νομίμοσ, ὅταν λαμβάνω ἔξαφνα μιά σπαρά-ζουσαν και κρωγιζόσαν ἐπιστολή του:

«... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητέ, σπεῖσε νὰ μὲ σωσῃσ! μούνομαε. Ἡ αἴτησισ μου θεωρήθηκε πλαστή, διότι ἀνεγνωρίσαν ὅτι δὲν ἦτο οὔτε ὁ γραφικὸσ σου χαρακτῆρ, οὔτε ἡ ὑπογραφή σου. Ἐκτόσ τούτου τὴν χροσιλόγησα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, ἐνὸ ἔσθ δὲν βρισκῃσαι ἐδῶ!... Κατὰ συνέπειαν πρόκειται νὰ καταδιωχθῶ ἐπὶ ἀπάτη, πλαστογραφία και δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ τί ἄλλο! Κοι-τεῖνο γὰ χάσω τὸ μυαλό μου, φίλε μου!... Τί θὰ γίνω; εἰπέ μου... Τί θὰ γίνω;».

Τοῦ ἀπάντησα τότε κι' ἐγὼ:
«Τί θὰ γίνῃσ, εἶπεσ;... Χριστουγεννιάτικὸ κο διήγημα!»...
Και νὰ πού... ἔγινε ἀμέσωσ!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐποσ καμιά φορὰ τὰ σύννεφα σκοτεινιά-ζουον τὸν ἥλιο, ἔτσι και τὰ πᾶλη σκοτεινιάζουον τὸ λογικό

Πλούταρχοσ.

Ἐο γεωργὸσ ἐξημερώνει και καλλιεργεῖ τὴ γῆ, ὁ φιλοσοφοσ τὴν ψυχῆ.

Θεόκριτοσ.

Τὸ καλύτερο μᾶθημα εἶνε νὰ ξεμᾶθησ τὸ κακό.

Σοκράτεσ

Ἡ πείρα εἶνε ἡ μεγαλειότερη σοφία.

